

нето на нашия умъ, на нашето сърце и на нашето тѣло. Това е нашата задача на земята. И за това нѣщо ние имаме единъ отличенъ примѣръ въ стария завѣтъ — най-великия характеръ въ лицето на Иосифа. И когато четемъ тѣзи глави отъ Битието, трѣбва да изучимъ добръ характера на Иосифа. Да не мислимъ, че той е билъ глупавъ; той е билъ много уменъ, и затова, както виждате, баща му го е обичалъ; обичъта всѣкога се дължи на мждростъта. Но Иосифъ е ималъ сжщеврѣменно и благородно сърце. Баща му е съзнавалъ това, но братята му сж мислили, че баща му го обича зарадъ нѣкои външни качества. И сж го продали. Но, при каквито условия и да го турѣха, характерътъ му щѣше пакъ да го издигне, както и го издигна. Поради неговитѣ цѣнни качества, господарътъ му го поставя на високо мѣсто; друга една изпитня го туря въ затвора, но и тамъ се издигва, и най-послѣ Господъ го изважда отъ затвора, дѣто той прѣкарва — чели ли сте колко? — двѣ години, опрѣдѣленото за изпитание врѣме. А кой е вашиятъ затворъ? Вашето сегашно тѣло. Трѣбва единъ день да излѣзете изъ този затворъ, мръсенъ, нехигиениченъ. Досега вие сте се причащавали, но не знаете каква емблема прѣдставя отъ себе си виното. Хлѣбарътъ трѣбваше да бжде посѣченъ, а виночерпецътъ — възстановенъ на своята служба — единиятъ принципъ въ живота, активниятъ, всѣкога трѣбва да се жертвува. А виното трѣбва да влѣзе да разхлади живота. То има голѣма сила, но, понеже съврѣменнитѣ хора не сж приготвени прѣдварително, се възбуждатъ отъ него: тѣ нѣматъ такъвъ организъмъ, за да го използватъ. Когато виното влѣзе въ шишето и почне да ферментира, шишето се пуква.